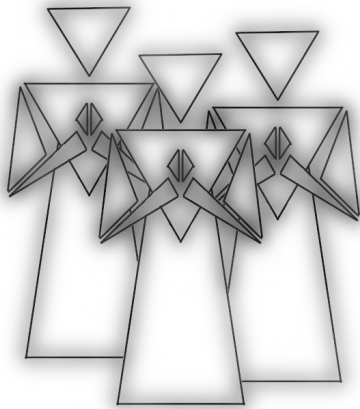

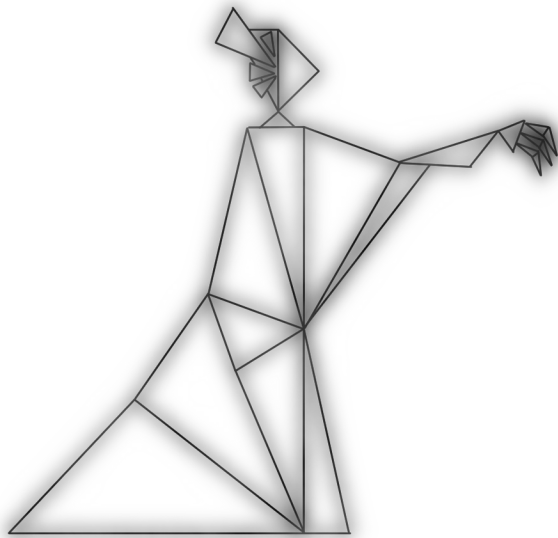
Kolme saarella sisarta,
oppilasta oppimassa,
saarellemme syntyneitä,
kivikoissa kasvaneita,
luodon laaksot laskeneita,
harmaat niemet kiertäneitä.

HALTIAKAUPUNKI

Hiljaisten sumuinen saari,
piilopaikka taakse jäänyt.
Viimeinen väen väkevän,
kuudennen kuningaskunnan.

Valtiatar valkoviitta,
haltija hauen hampahilla,
viitalla valo lepäsi,
kulta kasvoilla kimalsi.
Kaunein kaikist' viisahista,
opettaja oivallinen
muisti menneitä tapoja,
näki kauas rannoiltamme.

Kauan sitten, Toisen Ajan varhaisina vuosina, Haltiakaupungin porteille saapui vieras.

Tämä vieras lupasi auttaa haltioita seisauttamaan kellot, estämään heidän valtakuntiaan hajoamasta tomuksi ikuisuuksien hiekkakentille, kuten uhosi aikojen alussa luettu tuomio.

Kaupungin kultainen valtiatar, heistä vanhin ja ainut, joka yhä muisti kuinka kansan polku oli alkanut, näki vieraan valheiden läpi, eikä luottanut tähän.

Mutta vieraan viettelys kosketti kaupunkilaisten sydämiä, sillä houkutus kyti niissä jo entuudestaan.

Paljon olemme rakentaneet, paljon on meiltä viety.

Entä jos?

Siispä valtiatar, tietenkin, oltiin pian syösty vallastaan, karkotettu kaupungistaan. Minne hän kulki, sitä tuskin tietää kukaan. Mutta petos oli tehnyt tehtävänsä.

Portit avattiin.

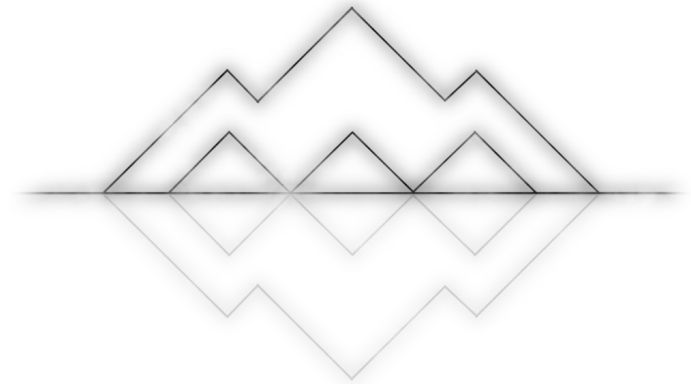
Ahjat sytytettiin.

Nykyisin se maa on autio.

– Keisari Pridak
kruunajaispuheessaan Ectelë-i-Qwinyalla
ensimmäisenä vuonna Sokean Jumalattaren ilmoituksesta laskien

I

aloitussanat | kertovat runot | kotiseuturunot

Kirkaskatseinen kuningas,
valtias verenvärinen
kuuli kuiskatun lupauksen,
ajan katsoi koittaneeksi.

Valan virkkoi Vuoren alla:
'Yö ikuinen on ohitse!'
Vastaan varjon voimakkaimman
yhdisti hän maailmamme.

Sota suuri sankarien,
viimein voitto väistämätön:
kansa korkein kruunattuna,
muut on kansat paikallansa.
Viisi viisaan vallan alla,
kuusi keisarin kädessä.

Paljon on jo oppimaansa,
tämän tiesivät todeksi:

”Aikana ajattomana,
muistoissa menetetyissä
kaukaisen kodin kajossa,
haiväen on Hiljalassa,
rannoilla vihertävillä,
keskellä meren sinisen
syttyi salskeiden saleissa
valkoinen valo ikuinen.
Näytti meillä monta tietä,
mitä kaikkea olisi.

Teimme tahtomme todeksi,
oman reitin raivasimme.
Värit luonnon valjastimme,
kivet kauniit kasvatimme.
Yhden hetken, pienen hetken,
maailma oli iloa.

Porteilla paha puhuvi,
haarakieli houkutteli.
Kutsu entisen isämme:
vaino vanginvartijamme:

'Ehdoton ja muuttumatta,
kivimuuriin kirjoitettu
tähden kauneimman valossa
ajan vaiheet varmistettu:
Kaikki annettu alussa,
teille paikkanne pedattu.
Miksette kotiin palaisi,
mailla lempeillä lepäisi?'

Salit hiljaiset on kauan.

Kirkkain katse näyttää tiemme,
viisaimman valo rajaton:

Omat polkumme paremmat,
omat tornimme todemmat,
omat laulumme lujemmat.

Käärmeet keskenään supisi,
käärmeet kaikki kaikenlaiset:
lohikäärmeet, hiisikäärmeet,
lasikäärmeet, tuhkakäärmeet.
Kauppakäärmeet, palkkakäärmeet,
käärmeet toisiaan pahemmat.

Kalve kaartinsa kokosi,
katveesta tuon julman jahdin:
Liskot laivoineen lähetti,
saurukset satalukuiset.
Meri mustana madoista,
taivas tummana tulista.

Kansan katse on terävä,
miekkansa sitä paremmat.
Selkä suora salskeilla,
keihäät ryhtiä pitemmät.

Vaan vihassaan vastustajat
aallon lailla maamme ylle.
Kynnet keihäitä kovemmat,
siivet pilviä pitemmät.

Saasta särki saarimaamme,
mursi maat, mäetkin mursi.
Kaatoi korkeimmat kuninkaat,
kuninkaita korkeamman:

Marttyyrina mestarimme,
valkoinen, valonvärinen,
surmaa saastan vain sanalla,
väkikäskyllä katalat.

Antoi itsestään elämän,
korkeammaksi kohosi.
Tien valaisee taivaan yltä,
näkee työmme ja tekomme.

Varjot päällä maan piteni,
meren rannat tummenivat.

Onko muistot metsiköissä,
kätkeyty kanervikoissa?

Ei ole muistot metsiköissä,
kätkeyty kanervikoissa:
suola suuret tammet tappoi.
kaski kaikki kuuset kaatoi.

Onko tieto Tuonelassa,
katumuksen kaupungissa?

Ei ole tieto Tuonelassa,
katumuksen kaupungissa:
Kalmaiset kädet on kylmät,
hiljainen hiljaisten kadotus.

Kaiken tahtomme keräämme
vaan ei löydy kaipaamamme.
Ahjo kylmä kuollehena,
toivo kaikki kappaleina.
Tuuli kulki vetten yllä,
aika aavan ympärillä.

*käskystä sokean
vaateesta väkeni
tehtävän hyväksyn*

Vaikea on vaatimamme,
tehtävämme toivotonko?
Kauan on jo kirkkaudesta,
väki vanha voitettuna.

Kuinka löydämme kykymme,
mistä muistamme tapamme?

Onko kyky kirjoissamme,
paperille painettuna?

Ei ole kyky kirjoissamme,
paperille painettuna:
Kirjaimet karisseet kaikki,
salatieto siivottuna.

Antoi kansa ajan kulua,
päivän mennä, toisen tulla.
Väheni väki väkevä,
kansa salskea aleni
kauppiaina, kulkureina,
kotimaastaan kaikonneina,
uskonsa unohtaneina,
Keisarinsa kieltäneinä.

Kaupungissa kätkeyssä,
saarellamme suljetussa,
sirpaleella suuremmasta
muistamme unohtamamme.

Unelmamme, määränpäämme:
Väen vanhan taidot tuoda,
sytytellä kylmät ahjot,
kivet kauniit kasvatella.

*rauha, oikeus, voitto
ei miekka ei keihäs
kustoa pysäytä*

Koitti kansan kirkkain aika,
loisto taivasta tavoitti.

On rauha lailla laitettuna,
rakennettu rautatöillä.
On laulut uudet kirjoitettu,
tositieto tuotettuna.

Pylväät, patsaat, portinpielet,
hiidet, alttarit, suvatkin
on jo kruunuilla kuvattu,
kunniaksi keisarimme.

Tornit korkeat, terävät,
salit suuret, suurenmoiset
ikuisiksi istutettu,
ajan kaiken kestäviksi.

Niin me tietenkin sanoimme.

Aikansa tuli valaisi,
ei liekki yksikään ikuinen.
Pimeys päätänsä kohotti.

On Keisari kadotettuna,
valtakunta vallattuna.
On salot suuret suolattuina,
pyhät pellot poltettuina.”

Vastaa vieras vielä kerran,
raakkuu äänellä pahalla:

”Jos vähän valehtelinkin
toki mä sanon todenkin:

Kuulin kuisketta kylillä,
huhun kiertävän koroilla
salaisesta saarestanne,
pyhimmistä pelloistanne.

Lähdin luoksenne merelle,
kuljin kohta matkan pitkän
teitä täällä auttaakseni,
lahjat laaksoon tuodakseni!”

Eipä riitä tuokaan väite,
vaatii vielä vanhin lapsi:

Vastaa toinen nuorukainen
epäilystä äänesssä:

”Kumma kuulla matkastasi,
itseksää kun tänne löysit.
Älä tyhjiä valehdi,
tuosta tunnen väärän tiedon:
Ei sattumalta tänne tiedä,
kulje kartatta kylälle:
Luoto laaksoineen lumottu,
hirmun hampaiden takana.
Laivat rikkoo rannikoihin,
upottaa loput ulappa.
Sano tarkkoja tosia:
mistäs tiesit tänne tulla?”

Tiedämme toki tarinat
vieraista veräjän alla.
Sanoin suorin sisko nuorin
itse lausui ja pakisi:

”Moni maski päältä kaunis,
kovin kuorelta korea,
vaan on saastunut sisältä,
madon syömä alla kuoren.

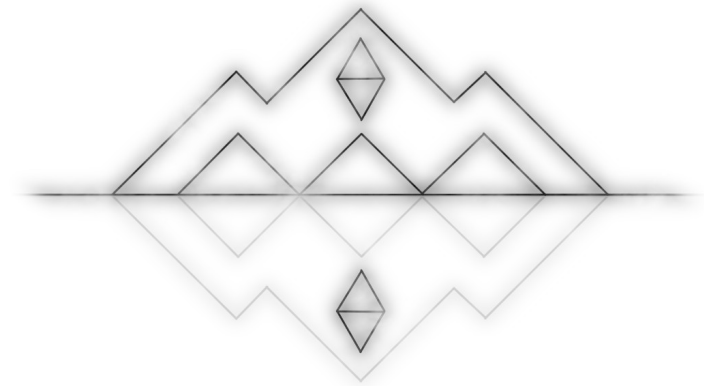
Kerro totta, tumma takki,
mistäs tiesit tänne tulla,
löysit laakson laulajien,
tiesit tornit tietäjien?”

Tiedontuoja ventovieras
vastaa vältellen vähäsen:

”Ilokseni luokses’ löysin,
sattumalta seikkailulla.
Näin nuo tornit kiiltelevät,
muiston menneistä ajoista.”

—

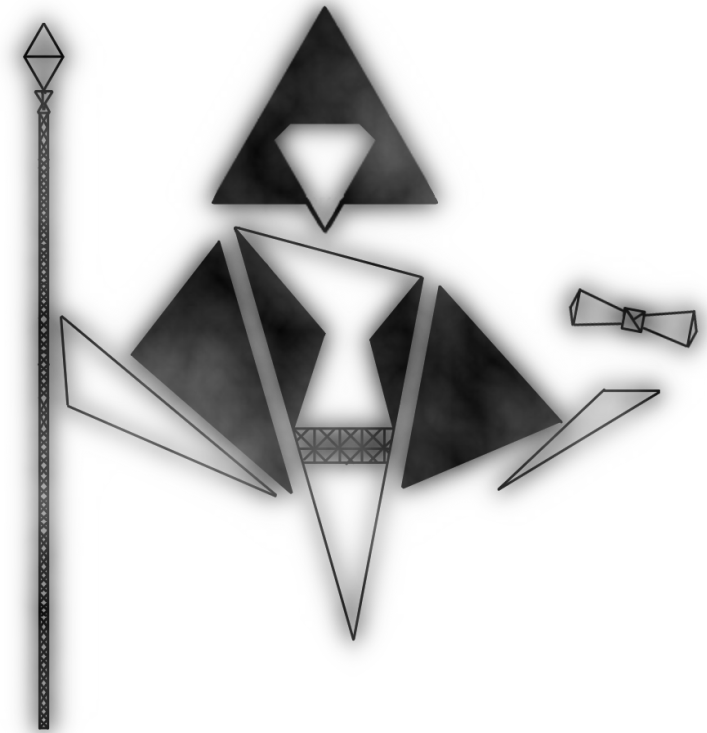
arvoitukset | sananlaskut | syntyrunot

Saapui viekas ventovieras,
tumma takki tietä pitkin.
Lahjoja lupasi noita,
takomisen taidot tuoda.

Noita-akka hauenhammas,
maailmaa kävellyt, Miero,
Itse tuon sanoiksi virkki,
vannoi, varmana lupasi:

”Mulla muisto mennehestä,
torneista kodin etäisen.
Teillä maa pyhin pyhistä,
työkalut ajan takaiset.
Yhdessähän ystävinä,
tovereina tiedossamme
voimme voiman valjastella,
tehdä tahtomme todeksi,
kivet kauniit kasvatella,
valtakunnan valmistella.”

Värit viimein valmistuvat,
ahjon alta paljastuvat:

Kolme kirkasta kiveä,
kristallia kelvollista.

Valtiatar meistä viisain,
opettajamme oivallinen
niitä tarjoo palkkioksi
työstä kaikkein korkeimmasta.

Ken otti kiven sinisen
kuuli aaltojen kohinan.
Kenpä otti vihreämmän
tuulen aallonharjan yllä.
Ken taas viimeisen, punaisen:
tuon tulen ihomme alla.

”Tuskin kuulit kuiskutusta,
harjasit hevon huhuja:
kaikki kuiske kiellettynä,
huhut harvat hiljennetty.
Sano tarkkoja tosia,
valehia viimeisiä:
Mistäs tiesit tänne tulla?”

Keskustelun keskeyttävi
Valtiatar, varma aina:

”Luota lapsi lahjantuojaan,
vastaan onni ottakaamme.
Pyhin meillä maa pyhistä,
työkalut ajan takaiset.
Hänellä muisto mennehestä,
torneista kodin etäisen.
Yhdessähän ystävinä
voimme voiman valjastella,
kivet kauniit kasvatella,
valtakunnan valmistella!”

Sana siinä kaipaamamme,
tiedämme jo tehtävämme.
Unelma on kohta totta,
uusi aika annettuna!

keskin palkeita pakotti,
vanhin viimein synnyn tiesi,
salskeiden sanat salaiset.

Ahjot vanhat välkehtivät,
pyhät palkeet painelivat.
Vasara väen kädessä,
kansa nuori toiveikkaana.

Kului aika, kasvoi taidot,
kylmäksi kivi jäi aina:
kristalli ei voimaa kestä.
Toivo kesti, jatkui työmme.

Seitsemän jo syttyi melkein,
ei ole hyvän näköistä.
Yhdeksän hyvän näköistä,
ei ole hyvän tapaista.

Vanha noita hauenhammas
todet neuvot viimein antoi.
Laittoi orjat louhimahan,
koilepakot kaivamahan.

Kivet kasvavat kivessä,
suomut saaremme sisässä.

Kivi kasvoi kuusi vuotta,
kypsyi kahdeksan kevättä,
yksitoista yöntapaista,
tuhat pyörän pyörähdystä.

Himmeä utu kivillä,
pinta suomuilla samea.
On jo aika oikeampi
tahto taian taivutella.

Valtiatar vierellämme
käymme kohti koitostamme:

Nuorin ahjoa asetti,

*kaupungin kaduilla
astelee tuhomme
piispana pimeyden*

*vuorollaan jokainen
yrittää, koettaa
uudelleen, uudelleen*

Lausui hiljaa, nautiskellen,
kuin itselleen, mutta meille,
kaunis katseensa kivessä,
virne varma voittajalla:

”Vuorollaan jokainen meistä
yrittää, koettaa löytää
sen yhden meitä mahtavamman,
voiman valtaakin paremman.
Yhden, jolla voimme olla
kuten ennenkin olimme.

Toiset uskovat tarinat,
arkkitehdit arvailevat:

Voiko tähden kiertämällä,
aarreluoliin astumalla
löytää sen mikä katosi,
knihdin sirpoman sinisen?

Houkat hukkuvat huhuihin,
sortuvat somiin satuihin.

Sanoi vanhin veljeksistä:

”Olen vanhin Vettenvelho.”

Sanoi keskin kolmikosta:

”Olen seppä Tuulenvire.”

Sanoi nuorin neitosista:

”Olen lievo Liekinhenki!”

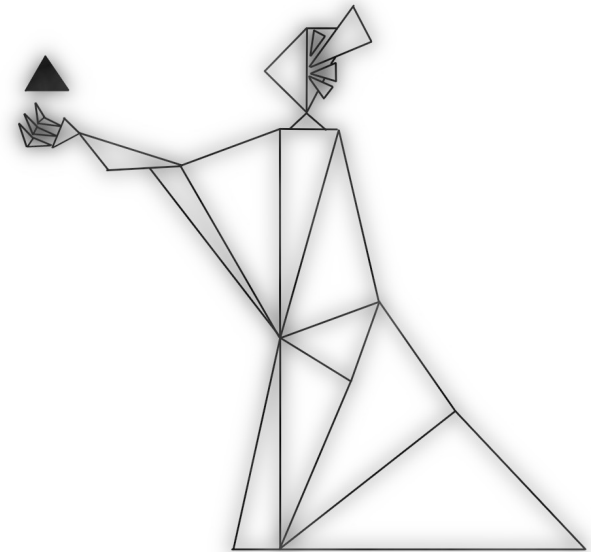
Seisoo selkä suoremassa,
hobitista hoikempana.
Alkuvoima vallassansa,
kristallin kajo iätön.

Nenässä utuisen niemen,
luodon länsikalliolla
osoittaa yhä itäänpäin,
viittoo tietä kuljettua
sormi suunnannäyttäjämme,
käsi kallioon kuvattu.

Hän on tuuli kasvoillamme,
tuulen kantamat pisarat,
tahto kasvojen takana,
voima tehdä kuten teimme.

Alttarilla aurinkomme,
alla katseensa sokean
kuiskaa kulkija tarinat,
vieras vieraita sanoja
joitei muista Valtiatar,
kukaan muukaan tuskin muistaa.

Siellä seisoి keskellämmе,
luona valtaistuimensa:
Karmiini käsi pimeä,
varjosiipi viittanansa
Valtiatar, mestarimme,
opettajamme oivallinen,
kädessänsä luomuksensa
kolmikanta kristallinen.

Eräänä yönä yllättäen
havahdumme yön levosta.
Yö on outo, uudenlainen,
kuului kutsu kummallinen.

Tähdet taivutti valonsa,
ruohonkorretkin kumarsi.
Maa järisi, taivas seiso,
käärmeet allamme vapisi.

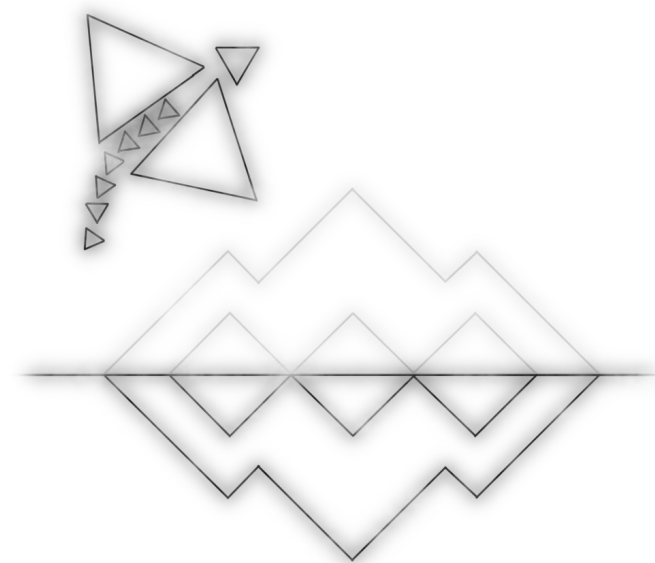
Mielemme teki myös meidän
kulkea kotia kohti.
Askel astuu aikomatta
alle ahjon, syntyyn työmme.

Leimusi lumo katossa,
valo väärissä väreissä.
Katse kumma kaikkialla,
koit kuin kuuta katsomassa.
Kaikkeus kääntyi kohti häntä,
lapset luojalleen kumarsi.

Tarinoita kertojatta,
sanattomia sanoja.
Katsomista katsomatta,
tuntematta tuntemista
kuulemista kuulematta,
laulamatta laulamista.

3

loitsut | manaukset | valituslaulut

Äänen kaikukin hävisi.

Maailmamme on se mieli,
joka maalaa kirjokannen.
Kuinka voisi sen sisältä
löytää alkumme kamaran?

Toiset, naamiontakoijat,
tietää tarkemmin totuuden:
Tarinat on ennustusta,
kaikki täytyy tehdä itse.

Pieni virhe vain hänellä,
houkan hulluus, hieno heikkous:
tuo on lahjamme vähille,
toisten tarkoitus, ei meidän.

Yksin ymmärsin totuuden,
ideasta inspiroiduin:
Ei legendasta löytämähän,
Ei kanohilla keisariksi,
Väkevimmän vallan kätkee
kristallin kajo iätön.

Vaan sulkivat sen tien meiltä
varjot aiemmin kävelleet.

Minkä saattoi syödä, söikin,
minkä polttaa, sen Hän poltti.

Mitä jäi, sen toinen sulki,
kätki, käskynään katumus,
tyrmään Tyrmääkin syvempään,
hyödyttömään helvettiin.

Siellä itkevät iäti,
hiljaisiksi jäävät rannat.

Jospa nuo edes olisi
miettinyt edes vähäsen!
Jos edes jotain olisi
selviytynyt saastan alla,
Tarkastajan tunkiolta,
Marraskasken kuonan alta!

Laulu rakkaasta unesta,
nousevista auringoista,
maista vielä löytämättä.

Kirkaana on kansan katse,
ryhti suora salskeilla,
voima vieläkin väkevä.

Seisoo tornit kristalliset,
Tyrmän kahleet katkottuina,
valkea valo saleissa!

Eikä siinä vielä kaikki,
nousee toinenkin ajatus:
Hänhän kertoi tietämämme,
opetti oman totuuden,
kertoi korkeita valeita.
Onko mikään tästä totta?

Heräävät tähän sisaret,
nousevat kuten unesta.
Miettiminen myöhemmäksi,
tietävät jo tehtävänsä.

Käy jo kolme kristalleilla
vasten varjoa kajolla.
Kaino ääni nuorukaisten
nousee vastaan enkelinsä:

Etsin yksin, etsin kauan,
etsin, usko, etsin kauan.

Polun löysin vaikeammin
mutkittelevan, pitemmän:

Väen väärän valmistelin,
kansan kalpean kokosin
oman mieleni mukahan
haaskoista meren sinisen.

'Haltiat hain hampailla',
'salskeat sepänkykyiset'
puolestani keksi keinot,
avun houkat houkutteli.

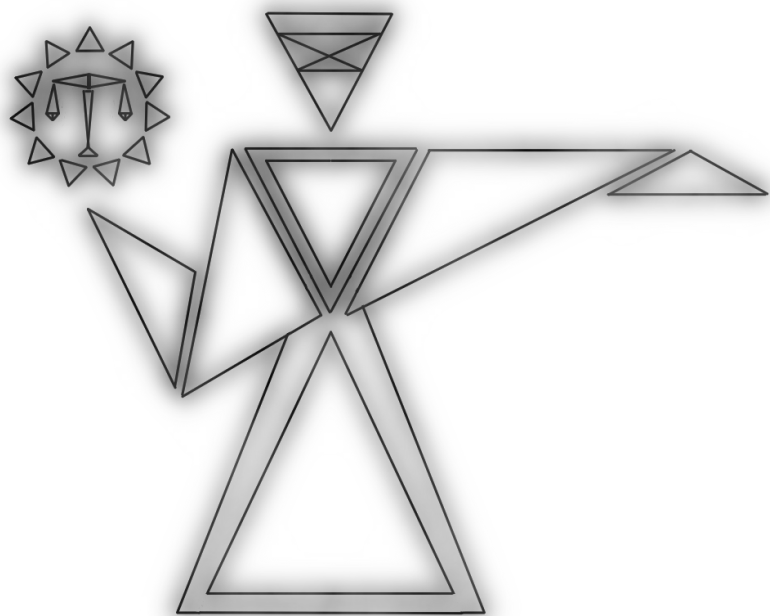
Jo on tuo tie kuljettuna,
tehty työni tien pituinen.
Kiitän, kuudesti kumarran,
katso! – Tässä palkintoni:

Kivi yksi hallitsevi,
kätösiini kahlitsevi.
Sama yöhön syöksehevi,
varjoihini vangitsevi!”

Kauhu kasvoi kasvoillemme,
virtasi viha veressä.
Ymmärsin vähän, en paljon,
tämän ymmärsin paremmin:

Valtiatar Varjoviitta,
kauhein kaikist’ viisahista,
synnin suurimman on tehnyt,
rikkonut lait keisarimme:
mieli murtaa muiden mielet,
kieltää lahjan luojiemme,
seistä paikalle pyhälle:
haltijaksi toisten tahdon.

Sokeatar, äiti meidän,
näyttävä tien ja totuuden,
annoit kaiken jotta voisit
tiet valaista taivaan alla;

Ennen kaikkea, pimeä,
kaiken jälkeen, taas pimeä.
Tyhjän peittämä Avara.

On tornit murrettu merelle,
kruunu aaltoiin ajettu.
Jo on yö alinomainen.

Särky kuudennen sakaran,
kolmen auringon ajatus:
Kaiken kauniin täytyy kuolla.

Oli taisto turhanlainen:
Tyyli tyyntyi, Liekki laantui,
Veden virta vaimeana,
minun mahtini mitätön.

Vanha noita viimeisenä
astuu alle synkän ahjon.
Keihään kärki kirkkaimpana,
kristallin kajo iätön.

Kaksi katsoo toisiansa,
tuntee toisensa sanatta.

Käyvät taistoon keskenänsä
väen vanhan varmoin ottein,
tahdit toistaa tanssin toisen,
askeleet ajalta ennen.

Vieras viimeinkin aloittaa,
huokaa, huolien alainen.
Laulaa laulun toisenlaisen
pyörtäen omat sanansa.

”Vedellä väkevän viivan
vedän vuoksi velvoitteeni,
piirrän päälle päidehemme,
ilmaan itse ilmoitampi:

Viisikanta, pentagrammi,
muoto maailman on tässä.
Kehän kierrän kaarrettuna,
yhtenäisyys ympärillä.

Riimut kirjoitan kehälle,
kirjaan kohtalot kapeat:
Arvon aikojen alusta,
synnystä meren utuisen.

Synty varjon varjon alla,
kutsun korkeita avuksi:

Valaisee meren vasama,
hetken kaikkeus on kirkas,
kaikki tiet ovat avoinna.

Eivät tornit maasta nouse,
ei palaa valo saleihin,
eikä keisari kateista.

Yö voi peittää, varjo viedä,
tähtien valossa voimme vielä
laulaa, tanssia, rakentaa.

Rattaat yllä, aallot alla,
me muut maita kulkemassa
taivaan ja meren välissä.

Jos kaiken kauniin täytyy kuolla,
kaiken kauhean pikemmin.

”Tulkaa tietäjän tueksi,
tueks’ taakan taistelijan!

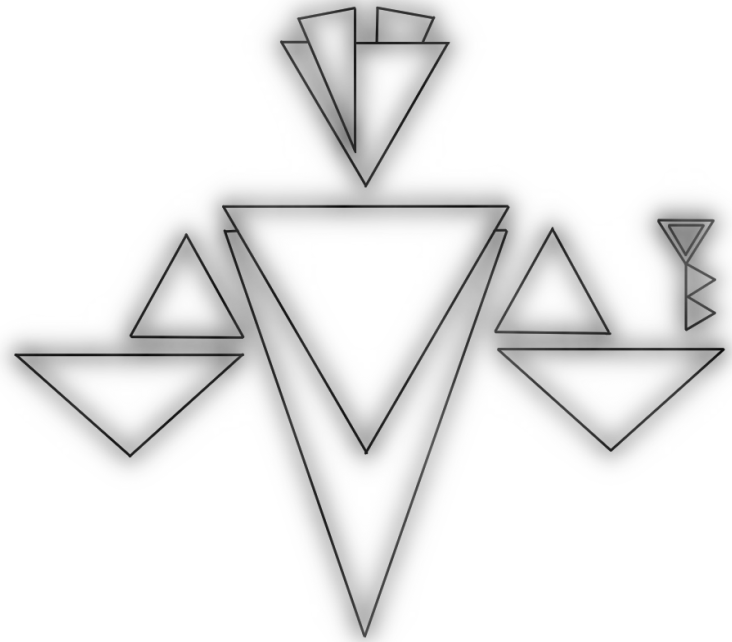
Liekitär jo koita vielä,
tahtosi tulesta taio,
puhuri palava nosta,
tulimyrsky Tuulen kanssa!

Etsi, Aallotar, apua
sanoista jo saamistasi:
Kutsu korkeita avuksi,
haltijat haitiain avuksi!”

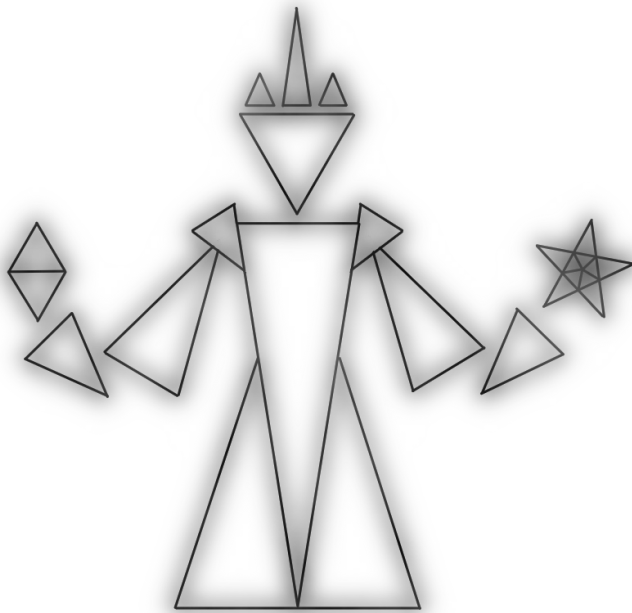
Rannalla nyt rauniolla,
tornin kaatuneen kivillä,
kalliolla, kuun valossa,
saarella, surun sisässä,
me muut maassa miettimässä
mitäs sitten seuraavaksi.

”Kukaan kuinka jatkaa voisi,
astua eteenpäin tästä?
Kuolleina nyt koit, sisaret,
kaiken vei minulta kurja.
Hän on kaikki minkä tiesin,
maailmani sirpaleina.
Kaikki uhraukset, unelmat,
kasteen lailla haihtuneina.
Mitä tällä saavutimme,
mitä saimme palkkioksi
työstä suuren-surkeasta,
koitoksesta koppavasta?
Voitto on suruista tehty,
murehista muovaeltu.

Nelikasvo, Haiden Herra,
katkoit kahleet kohtalomme,
vangitun väen vapautit,
tuon muistamme lauluissamme;

Verihammas Voittamaton,
kuolematon Keisarimme:
Varro vuotta toivotonta,
silloin aamuna sarasta!

Ei täällä enää sinulle
mitään mistä juuri hyödyt:
vähän maata arvotonta,
vähän lyötyä väkeä.”

Siitä sitten Valtiatar
silmiänsä pyöräytteli,
kyllästynyt kaikkienensa,
arvokkaasti astelehti.

Jopa muiksi muuttumaksi,
tohti toiseksi ruveta:
Kalmot siiviksi sivalsi,
väen viitat pyrstöksensä.
Lähti liero lentämähän,
kauas kokkona kohosi.

Kaadan kasvosi kivehen,
kopautan kivellä päähän,
maahan maskisi muserran,
kallon kallioon komennan.

Sitten suljen säilöön sielun.
pullotan pahan perusi.
Teen kuin veljesi väelle,
hukkuu huomina uniisi.

Arvaat: ainakin yritän?
Sinä silloit ehkä voitat,
saatat voittaa varmemmin.
Entä sitten vaikka voitat?

Viljaa vain minun elämä,
sinun sielusi ikuinen:
Menetän minä vähäsen,
itse haaskaisit ikuisen.

Tuo kade kovin kataa
valan väärän virkkoi meille,
matki mieltä Mielettären
pilkaten pyhää lakia.

Kuulkaa kutsu kuuliaisen,
että auttaa ehtisitte,
vihollisen voima viedä,
kostaa kansamme kadotus.”

Vastaus saapui keihään kautta:
kristalli suruiksi särkyi.

Raivo ruojan raakalaisen
peittää huoneen maanalaisen.

”Senkin kurjat kuolevaiset,
arvottomat, aivottomat!
Ette ymmärrä pyhyttä,
suurempanne suuruuttansa!”

Iski kaksinkertaisesti,
kipeästi kolmin viilti.
Rikkoi ahjot, rikkoi lahjat,
kaatoi pylväät, kaatoi koitkin,
kaatoi kolme kynnellänsä,
niitti neidot viitallansa,

Vieras liikkeellä lujalla,
keihään varrella, kajolla,
nosti yhden yön sylistä,
yhden, ei sitä enemmän.

Siitä sitten vieras vanha,
tumma takki, tiet kävellyt,
vihaks’ pisti, aukoi suunsa,
mieli mustana manasi:

”Juones’ järjetön jo mennyt,
häivy haita haittaamasta,
matkoilles’ mene makuta
kotihihi konna riennä:
Pahaan paikkaan painajaisten,
manan maille mahtaville!

Jos et tuosta tottelekaan,
usko, kurja, kurjempaasi,
laitan loitsun pääsi päälle,
kiroan koko kehosi,
kirottavaks’ kohtalosi,
kostettavaks’ koiruutesi:

Määrä tännekö on jäädä,
näillä mailla on kotini?

Kun oisin minäkin mennyt,
käynyt polkua punaista,
noussut uudelleen hereille,
rannoille unohdetuille.”

*nousemme merestä
itsemme kuvina
varressa väkemme*

Ranta hiljainen jää taakse,
unohtuu ajan utuihin.
Tornit vieraat kutsuu meitä
rannoilta meren sinisen.

Liityimme väkeen vähäiseen,
kauppiaisiin, kulkureihin,
uskonsa unohtaneihin,
keisarinsa kieltäneihin.

Missä paikka poljetuille,
minne sirpaleet sopivat?

Väki kulkee, kiertää maata,
kaihtaa katsetta Sokeimman.

*kasvomme kuluneet
mutterit, palikat
annamme takaisin*

Noista synkistä sanoista
tietää toinen viisaammaksi:

”Miksi murjotat, matonen,
itket yksin, yökorento?
Huoli huolen murtamatta,
sure säryn särkemättä.
Jos ei saaret, valtakunnat,
tornit tai edes totuudet:
Kuolema, suru ja sairaus,
tuskin tuokaan on ikuista.

Käännä katse kauemmaksi,
laajemmille lainehille.
Aallot tietävät totuuden:
olet vapaampi kuin nyt luulet.

Maaailma yhä on suuri,
yhä työtä tehtäväksi,
näillä laajoilla ahoilla,
viisikannan valtateillä.”

Jatkoi toisilla sanoilla
opiksi jokaisen lapsen:

”Turhaa tuonelan unohdus,
muistaa murheet on parempi:
Kerran meitä huiputettu,
samaa ethän sorru toiste!

Johtaja jokainen jäävi,
kenraali kukin katala,
admin arvoton on aina,
siniviitat vääräpäitä!”